

Capitolul 19

Capitolul 19

Harul aduce mântuire în Ierihon pentru cel pierdut. Intrat în Ierihon, Isus prezintă măreția harului în ciuda duhului fariseilor, și îl recunoaște pe Zacheu ca fiind fiu al lui Avraam deși, este adevărat, el se afla într-o poziție nepotrivită. Totuși, prin har, el avea o conștiință delicată și o inimă generoasă. Harul făcea ca faptul că era vameș să nu constituie în ochii Domnului o piedică în a-l considera fiu al lui Avraam (altfel cine ar fi putut să primească oare vreo binecuvântare?), și să nu stingherească ajungerea mântuirii la cei care erau pierduți, din moment ce mântuirea intra odată cu Isus în casa acestui fiu al lui Avraam. Isus aducea mântuirea oricui trebuia să o moștenească. Vestirea plecării Domnului; responsabilitatea slujitorilor Săi în timpul absenței Sale. Totuși Domnul nu le ascunde plecarea Sa și caracterul pe care Împărăția urma să-l ia în absența Lui. Iudeii erau preocupați de Ierusalim și așteptau curând instaurarea Împărăției, de aceea Domnul trebuie să le explice lucrurile care urmau să se întâmple (versetul 11 și următoarele). El este Cel care urmează să plece și să primească o Împărăție, urmând să revină; până atunci El încredințează bunurile Sale (darurile Duhului) slujitorilor Săi pentru a fi puse în valoare în timpul absenței Sale. Diferența dintre pilda de aici și cea din Matei 25 este următoarea: în Matei este prezentată suveranitatea și înțelepciunea Celui care dă talanții, și care dăruiește potrivit aptitudinii fiecărui slujitor; în timp ce în descrierea lui Luca se scoate în evidență, în mod deosebit, responsabilitatea slujitorilor, care au primit fiecare aceeași sumă. Aici unul aduce mai mult profit decât altul, pentru interesul Stăpânului său; de asemenea nu se spune ca în Matei „intră în bucuria Stăpânului tău” expresie minunată adresată tuturor de a intra în aceeași parte de binecuvântare, care reprezintă măsura cea mai înaltă a fericirii. Aici se spune una: „primește autoritate peste zece cetăți, iar altuia peste cinci cetăți”, adică este dată fiecăruia o parte în gloria Împărăției potrivit cu slujirea lui. Slujitorul nu pierde ceea ce a câștigat, deși cele câștigate aparțin de fapt Stăpânului; dar slujitorul se bucură de câștigul său, cu excepția celui care nu a folosit mina încredințată, mină dată acelui care câștigase zece. Ceea ce am câștigat aici, în spiritualitate, în pricepere și în cunoașterea lui Dumnezeu prin Duhul, nu este pierdut în lumea viitoare, dimpotrivă, vom primi mai mult. Gloria moștenirii ne este dată și ea potrivit lucrării noastre, dar totul este har. Vestirea lepădării lui Isus de către iudei. Dar mai este un element în istoria Împărăției. Concetățenii omului de neam ales, iudeii, nu numai că și-au respins Împăratul, dar atunci când El a plecat să își primească Împărăția, au trimis în urma Lui un mesager, pentru a-l spune că nu doresc ca El să împărătească peste ei. Astfel iudeii, atunci când Petru în Fapte 3 le arată păcatul lor, și le vestește (dacă ei s-ar fi pocăit) revenirea lui Isus și odată cu El a vremurilor de înviore, resping această mărturie și, ca să zicem așa, îl trimit pe Ștefan în urma lui Isus pentru a confirma faptul că nu îl vor sub nici o formă. Astfel această națiune stricată este deja judecată pentru momentul când Domnul va reveni în glorie. Vrajmașii declarați ai lui Hristos vor primi răsplata răzvrătirii lor. Ultima prezentare a împărăției făcută de Domnul către locuitorii Ierusalimului. După ce Isus declară starea prezentă și starea viitoare a Împărăției, vine pentru a o prezenta într-o ultimă încercare, în propria Sa persoană, înaintea locuitorilor Ierusalimului, potrivit profeției din Zaharia 11. În studiul Evangheliilor după Matei și Marcu, am meditat deja asupra acestei scene remarcabile, cel puțin în aspectele ei generale, dar câteva detalii se cer prezentate aici. Toată mulțimea ucenicilor Săi se reunește în locul în care Mântuitorul își face intrarea; ucenicii și fariseii sunt puși în contrast. Ierusalimul se afla în ziua cercetării sale, pe care însă nu o recunoaște. Din gura ucenicilor mișcați de Duhul lui Dumnezeu se aud cu această ocazie cuvinte remarcabile. Dacă ar fi tăcut ei, pietrele ar fi strigat pentru a proclama gloria Celui respins. Iar aici ucenicii în aclamațiile lor triumfătoare nu salută doar partea pământească a Împărăției, ca în Matei; acolo, așa cum am văzut, ucenicii strigă: „Osana, Fiul lui David!” și „Binecuvântat este Cel care vine în Numele Domnului! Osana în locurile preaînalte!” În fond, cele două afirmații exprimă același lucru; dar aici este mai mult. Nu se mai spune nimic despre Fiul lui David. Sigur că El este Împăratul care vine în Numele Domnului. Dar aici nu mai este prezentată rămășița lui Israel care caută izbăvirea în Numele lui David, recunoscând că acest titlu aparține lui Isus, ci aici se spune: „Pace în cer în cele preaînalte!” Împărăția este privită aici ca depinzând de pacea statornicită în locurile cerești; Fiul Omului, ridicat în înălțime și biruitor al lui Satan, a împăcat cerurile, iar gloria harului este întemeiată acolo pe persoana Sa, spre slava eternă și supremă a Dumnezeului dragostei. Împărăția pe pământ este doar o consecință a acestei glorii întemeiate prin har. Puterea care l-a alungat pe Satan, statornicește pacea în ceruri. În versetul 14 din capitolul 2 al acestei Evanghelii, găsim în harul celebrat de îngeri: „Glorie lui Dumnezeu în locurile preaînalte; iar pe pământ pace și bună plăcere (a lui Dumnezeu) în oameni”. Pentru întemeierea Împărăției se face pace în cer, iar gloria lui Dumnezeu este în întregime statornicită în locurile cele mai înalte. Domnul plânge pentru Ierusalim; prezentarea distrugerii cetății; via este dată altora. Vedem aici cum Domnul, apropiindu-se de cetate, plânge pentru ea (versetul 41), ceea ce nu se spune în Matei, unde, discutând cu iudeii, Isus le prezintă cetatea ca aceea care respinsese și omorâse pe profeți și era din acea clipă, până la întoarcerea Lui, sortită pustiirii. Domnul însuși, ca fiind Emanuel, fusese respins în modul cel mai josnic, El care de atâtea ori ar fi vrut să strângă sub aripile Sale pe copiii acestei cetăți. Iată ceasul cercetării ei, pe care nu l-a cunoscut. Dacă ar fi răspuns măcar în această clipă chemării pe care i-o adresa Dumnezeu ei...! Dar ea este abandonată în mâinile națiunilor, vrăjmașii ei, care nu vor lăsa piatră peste piatră în ea. Adică din pricină că n-a cunoscut faptul că fusese cercetată de Dumnezeu, în har, în persoana lui Isus, ea urma să fie pusă deoparte. Mărturia nu continuă dincolo de momentul acesta, ci se face loc pentru o altă ordine de lucruri. Ceea ce Domnul vestea aici era distrugerea cetății prin Titus. Domnul are în vedere caracterul moral al templului (versetul 46). Duhul nu menționează aici că templul ar fi o casă de rugăciune pentru toate popoarele, făcând astfel din acest templu un centru de închinare și pentru alții din afara lui Israel. În același sens, în capitolul 20.16 se spune ca va da via altora. „Via o va da altora.” Au căzut peste piatra de poticnire, iar când ea va cădea asupra lor – la venirea lui Isus pentru judecată – ea îi va spulbera. clickbible.org